

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob04val-shoot-idm140562723558864/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Saa kan jeg da dette Rige
Af Ynde, Godhed og Aand,
Mer skjønt, end Ord kan udsige
Mit kalde med henrykt Aand.

Og Taarer vil det fordunkle,
Ganger mig Lykken imod,
Men Smil vil over det funkle,
Om Lykken vorder mig god.

Mit ædle, mit skjønne Rige,
Saa lad os da følges tro;
Og herlig skal Sangen stige
Mod Sky om os lyk'lige To.

TIL ASALI [I].

Jeg var et Rov for vilde Sandsedrømme,
Min Vilje svag var og min Tanke sløv,
Og uden Modstand ned ad Syndens Strømme
Jeg gled for hver en Frelse blind og døv.

Men da saa mig din friske Purpurlæbe,
At du mig elsked, fik i Kysset sagt,
Da følte undrende jeg i mig stræbe
Mod Lyset frem en hidtil ukjendt Magt.

Jeg følte, stolt ved, at en saadan Kvinde
Sin Skjæbne voved lægge i min Haand,
At nu i Livets Kamp jeg kunde vinde
Opmuntret, elsket af en saadan Aand.

4*

Og derfor er min Gjæld til dig saa vægtig,
At ej den løses kan med Livet selv;
Thi du for Evighed mig frelste mægtig,
Idet du gav mig Troen paa mig selv.

TIL ASALI [II].

Før drømte jeg fast hver eneste Nat,
Jeg havde dit Hjerte vundet;
Ak, hvor var Dagen da mørk og mat,
Naar Mulmet igjen var svundet!

Nu plager en Drøm mig saa tung og svar,
Den at jeg dit Hjerte har mistet;
O, hvor er Dagen da lys og klar,
Naar Mørket sig bort har listet!

SOLNEDGANG.

Ren og klar stod Himlens hvalte Bue,
Havet brusende mod Stranden brød,
Dog i Et ved Solens stærke Lue
Havets Kraft og Himlens Mildhed flød.

Henrykt nød jeg dette stolte Skue,
Thi det paa mit Spørgsmaal bragte Svar,
Kan vel Kjerlighedens stærke Lue
Smelte sammen sligt et Sjælepar?

Kan vel hendes stille, lyse Mildhed,
Hendes Tanke rolig, høj og klar
Enes med mit Hjertes mørke Vildhed
Og min Tanke, der ej Hvile har?